

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	Sędzia SO Anna Maria Kowalik
Protokolant –	stażysta Magdalena Ratajczyk

po rozpoznaniu 11 sierpnia 2021 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **Zakładu (...) sp. z o.o. w C.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej**

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z 2 września 2019 r. Nr DK. (...)(...)

1. oddala odwołanie;
2. zasądza od Zakładu (...) sp. z o.o. w C. na rzecz Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Anna Maria Kowalik

Sygn. akt *XVII AmT 205/19*

UZASADNIENIE

Decyzją z 2 września 2019 r. nr DK. (...) (...) wydaną na podstawie art. 210 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 209 ust. 1⁽¹⁾ pkt 1 ustawy z 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 1954 ze zm.) (dalej: PT) oraz na podstawie art. 104 § 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 2096 ze zm.) (dalej: k.p.a.) w związku z art. 206 ust. 1 PT, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej na Zakład (...) sp. z o.o. z siedzibą w C. (dalej: powód lub (...)) w związku z nieudzieleniem lub udzieleniem niepełnych informacji, o których mowa w art. 30 ust. 1e ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 2062 ze zm.) (dalej: ustawa o wruist), zgodnie z terminem określonym przepisem art. 30 ust. 1f ustawy o wruist, o które wniosła (...) sp. z o.o. z siedzibą w C. (dalej: (...) lub Operator) pismami:

1. z dnia 22 listopada 2018 r.,

2. z dnia 23 listopada 2018 r.,

3. z dnia 18 grudnia 2018 r.,

4. z dnia 19 grudnia 2018 r.,

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (dalej Prezes UKE, pozwany) nałożył na **Zakład (...) sp. z o.o. z siedzibą w C.** kary pieniężne, płatne do budżetu państwa, za nieudzielenie informacji, o których mowa w art. 30 ust. 1e ustawy o wruist zgodnie z terminem określonym przepisem art. 30 ust. 1f ustawy o wruist:

1. o które pismem z dnia 22 listopada 2018 r. wniosła (...), w wysokości 12 000,00 PLN (słownie: dwanaście tysięcy złotych),

2. o które pismem z dnia 23 listopada 2018 r. wniosła (...), w wysokości 10 000,00 PLN (słownie: dziesięć tysięcy złotych),

3. o które pismem z dnia 18 grudnia 2018 r. wniosła (...), w wysokości 3 000,00 PLN (słownie: trzy tysiące złotych),

4. o które pismem z dnia 19 grudnia 2018 r. wniosła (...), w wysokości 3 000,00 PLN (słownie: trzy tysiące złotych).

Odwołanie od powyższej Decyzji złożył powód. Zaskarżając Decyzję w całości wniósł o jej uchylenie, a ewentualnie o zmianę Decyzji i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez odstąpienie od nałożenia na powoda kary pieniężnej bądź nałożenie kary w mniejszej wysokości, jak też o zasądzenie od Prezesa UKE na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych. Jednocześnie powód wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, w której wydano zaskarżoną Decyzję na okoliczność udzielenia wnioskodawcy przez powoda żądanych przez niego danych, nieznaczego opóźnienia w tymże udostępnieniu, a w konsekwencji braku zasadności nałożenia na powoda kary pieniężnej, ewentualnie braku zasadności nałożenia jej w tak rażąco wygórowanej wysokości.

Zaskarżonej Decyzji powód zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, które miało istotny wpływ na wynik sprawy:

a) art. 209 ust. 1¹ pkt 1 PT w zw. z art. 42 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a to poprzez jego bezpodstawne zastosowanie i nałożenie na powoda kary pieniężnej, podczas gdy z okoliczności niniejszej sprawy wynika, iż:

- regulacja art. 209 ust. 1¹ pkt 1 PT weszła w życie w dniu 12 grudnia 2018 r., zaś naruszenia, o których mowa w Decyzji w pkt 1 i 2 nastąpić miały przed tą datą, wobec czego nie ulega wątpliwości, że regulacja ta nie może stanowić podstawy nałożenia na podmiot sankcji karnoadministracyjnych za ewentualne zaistnienie przedmiotowych uchybień,

a niezależnie od powyższego, w przypadku niepodzielania przez Sąd wskazanego wyżej twierdzenia:

- powód nie dysponował legitymacją do występowania w charakterze strony w toku postępowania w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej w oparciu o regulację art. 209 ust. 1¹ pkt 1 PT „za nieudzielenie informacji, o których mowa w art. 30 ust. 1e ustawy o wruist (...)”, a w konsekwencji nie mógł być adresatem Decyzji, której przedmiotem było nałożenie kary, albowiem adresatem przedmiotowego obowiązku ustawowego jest w pierwszej kolejności właściciel nieruchomości, nie zaś zarządca, natomiast udzielenie odpowiedzi przez powoda stanowiło wykonanie czynności w imieniu właścicieli jako ich zarządca, wobec czego nie sposób uznać, aby to na powodzie ciążył bezpośredni ustawowy obowiązek udzielenia wnioskodawcy tego rodzaju informacji,

ewentualnie, z ostrożności procesowej, na wypadek niepodzielania przez Sąd wskazanego wyżej argumentu i uznania, że powód dysponował statusem strony w postępowaniu w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej, jak wskazał powód, za bezpodstawnym zastosowaniem regulacji art. 209 ust. 1¹ pkt 1 PT przemawia również okoliczność, iż charakter

i zakres naruszenia zaistniałego w okolicznościach niniejszej sprawy nie uzasadniał nałożenia na powoda kary pieniężnej, albowiem

- powód udzielił wnioskodawcy żądanych informacji w znacznym zakresie,
- powód udzielił wnioskodawcy danych podmiotów posiadających właściwe instalacje telekomunikacyjne w budynkach (nazwy operatorów), a tym samym wnioskodawca miał możliwość ustalenia dokładnych danych adresowych tychże podmiotów poprzez dokonanie wglądu w publicznie dostępne rejestry, co też winien uczynić,
- zwłoka w udzieleniu przedmiotowych informacji nie została zawiniona przez powoda, ponieważ wynikała z szerokiego zakresu poszczególnych wniosków, konieczności dokonania przez właściwych pracowników odpowiednich ustaleń oraz spoczywającymi na nich licznymi obowiązkami, a nadto pozostawała w granicach podstawowego terminu załatwienia sprawy przewidzianego w regulacji Kodeksu postępowania administracyjnego, a tym samym nie można jej uznać jako rażącej,

nadto powód podniósł, iż na uwadze trzeba mieć w tym zakresie, iż:

- powód dochowuje wszelkich starań, aby realizować spoczywające na nim obowiązki i nałożone na niego zobowiązania w sposób rzetelny i terminowy, o czym świadczy w szczególności rzetelne udzielanie odpowiedzi na wszelkie zobowiązania i wezwania kierowane do niego przez Prezesa UKE w toku postępowań w przedmiocie udostępnienia nieruchomości operatorom telekomunikacyjnym; ewentualne opóźnienie w udzieleniu informacji spowodowane może być zaś wyłącznie szerokim zakresem obowiązków spoczywających na jego pracownikach, a także koniecznością poprzedzenia udzielenia tego rodzaju odpowiedzi przeprowadzeniem dokładnych ustaleń i wyjaśnień;

b) art. 210 ust. 1 i 2 PT poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, którego skutkiem było nałożenie kary rażąco zawyżonej, polegające na niewzięciu pod uwagę zakresu naruszenia, dotychczasowej działalności podmiotu oraz możliwości finansowych powoda, a przede wszystkim nieznacznego opóźnienia w udzieleniu operatorowi żądanych informacji, uprzedniego rzetelnego wywiązywania się przez powoda ze spoczywających na nim obowiązków względem organu i wnioskodawcy, a także okoliczności, iż działalność powoda jako spółki komunalnej polega w szczególności na zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych lokalnej społeczności, a przychody przez niego uzyskiwane wykorzystywane są właśnie w tym celu;

2. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik przedmiotowej sprawy:

a) art. 28 k.p.a. w zw. z art. 30 ust. 1e i 1f ustawy o wruist w zw. z art. 209 ust. 1¹ pkt 1 PT poprzez jego błędną wykładnię i ustalenie, że powód dysponował statusem strony w toku postępowania, jak i winien być adresatem Decyzji w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej, podczas gdy ustawowy obowiązek udzielenia tego rodzaju informacji nie ciążył bezpośrednio na powodzie, a na właścicielach poszczególnych nieruchomości, tym samym powód nie dysponował statusem strony w przedmiotowym postępowaniu;

b) art. 7 k.p.a., art. 8 § 1 i 2 k.p.a., art. 77 § 1 k.p.a. w zw. z art. 80 k.p.a. w zw. z art. 206 § 1 PT poprzez dowolną ocenę zebranego materiału dowodowego, która doprowadziła organ do błędnych i sprzecznych z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ustaleń, iż na powodzie ciążył obowiązek udzielenia wnioskodawcy żądanych informacji, a w dalszej kolejności, że powód z przyczyn zawinionych nie udzielił wnioskodawcy całości żądanych przez niego danych, a w konsekwencji, że zasadne jest obciążenie Spółki karą pieniężną w łącznej wysokości 28 000 zł, podczas gdy z okoliczności niniejszej sprawy wynika, że:

- powód nie dysponował legitymacją procesową w toku przedmiotowego postępowania i tym samym nie może być adresatem przedmiotowej sankcji, albowiem adresatem obowiązku z art. 30 ust. 1e ustawy o wruist są w pierwszej kolejności właściciele poszczególnych nieruchomości, nie zaś powód jako jej zarządca,

- powód udzielił wnioskodawcy informacji w imieniu poszczególnych właścicieli w zakresie, w jakim był do tego uprawniony w szczególności w oparciu o obowiązujące przepisy prawa, w tym regulację dotyczącą ochrony danych osobowych, zaś opóźnienie w tym zakresie było nieznaczne,
 - zakres naruszenia, dotychczasowa działalność Spółki, możliwości finansowe powoda, a w szczególności status powoda nie uzasadniają obciążenia go karą pieniężną w wymiarze ustalonym przez organ,
 - wbrew twierdzeniom organu sposób udostępnienia wnioskodawcy żądanych przez niego danych nie doprowadził do utrudnienia realizacji inwestycji polegających na wykonaniu instalacji telekomunikacyjnej budynków,
- c) art. 189f § 1 k.p.a. poprzez jego niezastosowanie i nieodstąpienie od nałożenia na powoda kary pieniężnej i niepoprzestanie na pouczeniu powoda, mimo zaistnienia przesłanek uzasadniających tego typu działanie (znikoma waga naruszeń, udostępnienie żądanych danych).

Pozwany w odpowiedzi na odwołanie wniósł o: oddalenie odwołania w całości, pominięcie wniosków dowodowych powoda, przeprowadzenie dowodów z dokumentów stanowiących akta administracyjne sprawy w celu wykazania przebiegu postępowania administracyjnego, ustalonego przez Prezesa UKE w Decyzji stanu faktycznego sprawy oraz treści zaskarżonej Decyzji Prezesa UKE oraz w celu udowodnienia faktu, iż powód nie udzielił lub udzielił niepełnych informacji, w terminie 14 dni od doręczenia pism (...) sp. z o.o. w C. z dnia 22 listopada 2018 r., 23 listopada 2018 r., 18 grudnia 2018 r., 19 grudnia 2018 r.; zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów sądowych.

Sąd Okręgowy- Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) sp. z o.o. w C. zwróciła się do powoda pismami:

- z 22 listopada 2018 r. (odnośnie nieruchomości: (...); (...); (...); Aleja (...); (...); (...); (...), (...)) (k. 11 akt adm.),
- z 23 listopada 2018 r. (odnośnie nieruchomości: (...); (...); (...); Aleja (...); (...); (...)) (k. 5, 8 akt adm.),
- z 18 grudnia 2018 r. (odnośnie nieruchomości Aleja (...)) (k. 9 akt adm.) oraz
- z 19 grudnia 2018 r. (odnośnie nieruchomości: (...) (...), (...); (...) Organizacji (...); (...)) (k. 10 akt adm.),

(doręczonymi do powodowi odpowiednio 22 listopada 2018 r., 23 listopada 2018 r., 18 grudnia 2018 r. oraz 19 grudnia 2018 r.) z wnioskami o udzielenie informacji o:

- 1) danych kontaktowych właścicieli nieruchomości, a w szczególności informacji o osobach lub podmiotach uprawnionych do zawarcia umowy w sprawie dostępu, wraz z ich adresami do doręczeń;
- 2) numerach ksiąg wieczystych;
- 3) danych kontaktowych właściciela kabla telekomunikacyjnego, instalacji telekomunikacyjnej budynku i przyłącza telekomunikacyjnego;
- 4) podmiotach korzystających z punktów styku;
- 5) innych przedsiębiorcach telekomunikacyjnych korzystających z kabla telekomunikacyjnego, instalacji telekomunikacyjnej budynku i przyłącza telekomunikacyjnego.

W dniu doręczenia wniosków powód nie był zarządcą nieruchomości: (...); (...); (...) oraz (...). Był natomiast zarządcą pozostałych nieruchomości, co do których o informacje wnioskował (...) (k. 16 akt adm.).

Powód pismem z 19 grudnia 2018 r. (nadanym 24 grudnia 2018 r.) (k. 14- 15 akt adm.) udzielił (...) informacji dotyczących nieruchomości: Al. (...); (...); (...); (...); (...); (...); (...); (...); (...), (...) w zakresie wnioskowanych przez (...)

danych z pkt 1), 4) oraz 5) ww. pism z 22 i 23 listopada 2018 r. Powód odmówił przekazania numerów ksiąg wieczystych z uwagi na ochronę danych osobowych.

Pismem z 3 stycznia 2019 r. (nadanym 9 stycznia 2019 r.) (k. 18- 19 akt adm.) powód udzielił (...) informacji dotyczących nieruchomości: Al. (...) w zakresie wnioskowanych przez (...) danych z pkt 1), 2), 4) oraz 5) ww. pism (...) z 18 i 19 grudnia 2018 r.

Kolejny pismem, także datowanym na 3 stycznia 2019 r. (nadanym 9 stycznia 2019 r.) (k. 16- 17 akt adm.), powód przekazał numery ksiąg wieczystych nieruchomości, odpowiadając uzupełniająco na wnioski (...) z 22 i 23 listopada 2018 r. W tymże piśmie powód wskazał także, iż nieruchomości położone przy ulicach (...); (...); (...) oraz (...) nie są zarządzane przez (...).

Powód nie przekazał (...) informacji o „danych kontaktowych właściciela kabla telekomunikacyjnego, instalacji telekomunikacyjnej budynku i przyłącza telekomunikacyjnego” w zakresie żadnej z nieruchomości, natomiast w stosunku do nieruchomości (...) przekazał jedynie numer księgi wieczystej.

Dnia 11 grudnia 2018 r. wpłynęło do Urzędu Komunikacji Elektronicznej zawiadomienie (...) o niewywiązaniu się przez powoda z obowiązku określonego w art. 30 ust. 1e ustawy o wruist. (...) poinformowała, iż w dniu 23 listopada 2018 r. wystąpiła do powoda z wnioskiem o udzielenie informacji zgodnie z art. 30 ust. 1e ustawy o wruist oraz że do dnia złożenia zawiadomienia nie otrzymała odpowiedzi (k. 4- 5 akt adm.).

W reakcji na powyższe, Prezes UKE skierował do powoda pismo z 18 grudnia 2018 r., w którym wezwał powoda do realizacji w stosunku do (...) obowiązków wskazanych w art. 30 ust. 1e ustawy o wruist oraz do przekazania Prezesowi UKE wyjaśnień w zakresie współpracy między (...) a Operatorem (k. 6 akt adm.).

W międzyczasie (...) złożył ponowne zawiadomienie do UKE w związku z niezyskaniem odpowiedzi ze strony powoda (k. 7 akt adm.).

Powód pismem z 7 stycznia 2019 r., w odpowiedzi na wezwanie, poinformował Prezesa UKE, że: „ Udostępniający przekazał (...) Sp. z o.o. przesyłką pocztową za potwierdzeniem (pismo (...). (...) (...) z dnia 19.12.2018 oraz pismo (...) (...) (...) z dnia 03.01.2019) informacje: w zakresie danych kontaktowych właściciela nieruchomości, nr ksiąg wieczystych, podmiotach uprawnionych do zawierania umów w sprawie dostępu do nieruchomości wraz z adresami do doręczeń, informacje o innych przedsiębiorcach telekomunikacyjnych, którzy posiadają instalacje telekomunikacyjne w budynkach wskazanych przez (...) sp. z o. o. w pismach (...), (...).” (k. 12 akt adm.).

(...) pismem z 17 stycznia 2019 r. poinformował Prezesa UKE, że: „(...) (...) pismem z dnia 19.12.2018 (data nadania 24.12.2018), a więc nie dochowując terminu wyznaczonego art. 30 ust. 1f, ostatecznie udzielił odpowiedzi na wnioski z dnia 22 i 23.11.2018, przekazując część informacji zgodnych z art. 30 ust 1e pkt 1-3 oraz 5 (brak np. danych kontaktowych wymienionych przedsiębiorców telekomunikacyjnych) oraz odmówił udzielenia informacji o numerach ksiąg wieczystych nieruchomości. Dodajmy ponadto, że skądinąd wiemy, że w budynku przy ulicy (...) (...) znajdują się co najmniej 2 nie wymienione w piśmie Zarządcy instalacje [...]. Istnieje przeto uzasadnione podejrzenie, że przekazane informacje są niepełne. Pismem z dnia 03.01.2019 (wysłanym dnia 09.01.2019 wg datownika pocztowego) Zarządca zmienił stanowisko i przekazał dane o numerach ksiąg wieczystych nieruchomości. Kolejnym pismem z dnia 03.01.2019 (również wysłanym dnia 09.01.2019) Zarządca udzielił odpowiedzi na wnioski z dnia 18.12.2019 i 19.12.2019” (k. 13- 19 akt adm.).

Zawiadomieniem z 5 kwietnia 2019 r. (doręczonym powodowi w dniu 12 kwietnia 2019 r.) Prezes UKE poinformował powoda o wszczęciu z urzędu postępowania w przedmiocie nałożenia kary w związku z nieudzieleniem lub udzieleniem niepełnych informacji, o których mowa w art. 30 ust. 1e ustawy o wruist, zgodnie z terminem określonym przepisami art. 30 ust. 1f ustawy o wruist, o które pismami z dnia 22 i 23 listopada oraz 18 i 19 grudnia 2018 r. wniosła (...) (k. 1, 3 akt adm.).

W tymże piśmie Prezes UKE wezwał powoda do przekazania danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w 2018 r. niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia. Jednocześnie poinformował powoda o możliwości ostatecznego wypowiedzenia się przed wydaniem decyzji co do zebranych dowodów i materiałów w terminie 30 dni od daty otrzymania tego pisma oraz o możliwości przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów w każdym stadium postępowania.

Ponadto Prezes UKE na podstawie art. 123 § 1 w związku z art. 75 § 1 k.p.a. oraz art. 206 ust. 1 PT postanowił włączyć do akt sprawy przedmiotowego postępowania administracyjnego materiał dowodowy w postaci:

1. kopii pisma (...) z 11 grudnia 2018 r., zatytułowanego Skarga na działania Udostępniającego, wraz z załącznikiem;
2. kopii pisma Prezesa UKE z 18 grudnia 2018 r., znak: DK. (...) (...), stanowiącego wezwanie powoda do złożenia wyjaśnień;
3. kopii pisma (...) z 4 stycznia 2019 r., zatytułowanego Skarga na działania Udostępniającego, wraz z załącznikami;
4. kopii pisma powoda z 7 stycznia 2019 r.;
5. kopii pisma (...) z 17 stycznia 2019 r., wraz z załącznikami;
6. kopii pisma Prezesa UKE z 24 stycznia 2019 r., znak: DK. (...) (...), stanowiące informację o wydłużeniu terminu załatwienia sprawy.

Pismem z 7 maja 2019 r. (data wpływu do UKE: 13 maja 2019 r.) (k. 21- 42 akt adm.) powód przedstawił swoje stanowisko w sprawie, składając jednocześnie wniosek o odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej. Powód w załączeniu do ww. pisma przedstawił „pismo Referatu (...) wskazujące przychód osiągnięty przez Spółkę w 2018 r. (wraz z dokumentem CIT-8)” wyjaśniając, że „przychód wskazany w załączonym piśmie wynika z analiz dokonanych dotychczas przez Spółkę, zaś dokumenty bilansowe Spółki nie zostały dotychczas zatwierdzone przez Zgromadzenie Wspólników Spółki”.

Powód w ww. piśmie stwierdził, iż udzielił (...) odpowiedzi na pisma datowane odpowiednio 22 listopada 2018 r., 23 listopada 2018 r., 18 grudnia 2018 r. oraz 19 grudnia 2018 r. Ponadto wskazał: „zaś w kontekście regulacji art. 30 ust. 1e i 1f ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, nadmieniamy uprzejmie, że: 4. nieznaczące opóźnienie w udzieleniu odpowiedzi na przedmiotowe pisma (...) Sp. z o.o. spowodowane było koniecznością dokonania ustaleń faktycznych niezbędnych dla udzielenia Wnioskodawcy żądanych informacji, a w szczególności precyzyjnego ustalenia stanów prawnych nieruchomości, numerów ksiąg wieczystych tychże nieruchomości, a także instalacji telekomunikacyjnych znajdujących się w nieruchomości oraz właściwych w tym zakresie operatorów, a nadto spowodowane było zakresem obowiązków spoczywających na właściwych pracownikach Spółki, a tym samym brakiem możliwości dokonania odpowiednich ustaleń w krótszym terminie,”.

Powód podkreślił również: „zaś w odniesieniu do okoliczności, iż pismem z dnia 19 grudnia 2018 r. Spółka poinformowała Wnioskodawcę (w odpowiedzi na pisma z dnia 22 i 23.11.2018 r.) o konieczności wystąpienia z odpowiednim wnioskiem do Sądu Rejonowego w Częstochowie celem uzyskania numerów ksiąg wieczystych nieruchomości objętych pismami Wnioskodawcy, nadmieniamy że: a. informacja ta wskazana została z uwagi na regulację prawną odnoszącą się do ochrony danych osobowych, w tym szczególności regulacji unijną, b. w ocenie Spółki nie ulega bowiem wątpliwości że treść księgi wieczystej może stanowić dane osobowe, a to z uwagi na fakt, iż w jej treści wskazane mogą być dane osobowe właścicieli poszczególnych lokali mieszkalnych zaś stanowisko Spółki znajdowało potwierdzenie w orzecznictwie sądownictwa administracyjnego oraz w stanowisku ówczesnego Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych; c. dlatego też rozwiązanie to podyktowane zostało zapewnieniem bezpieczeństwa danych osobowych właścicieli lokali; d. jednakże w kontekście regulacji art. 30 ust. 1e ustawy o wspieraniu rozwoju (...) Spółka podjęła ostatecznie decyzję o udostępnieniu (...) tego rodzaju informacji

mając w tym zakresie na względzie ciężące na Wnioskodawcy obowiązki w zakresie zgodnego z prawem przetwarzania uzyskanych danych osobowych, w tym w szczególności zgodnego z regulacją unijną,".

Ponadto powód podniósł, że „mając na uwadze regulację art. 209 ust. 1⁽¹⁾ p.t., wobec charakteru przedmiotowego postępowania, zwracamy się z uprzejmą prośbą o: 6. odstąpienie od nałożenia na (...) Sp. z o.o. kary pieniężnej, albowiem w ocenie Spółki, charakter i zakres ewentualnego naruszenia nie przemawia za nałożeniem na Spółkę tego rodzaju kary, a to z uwagi na fakt, iż Spółka udzieliła (...) żądanych informacji, a opóźnienie w tym zakresie było w ocenie Spółki nieznaczne (pozostające w granicach podstawowego terminu określonego w regulacji Kodeksu postępowania administracyjnego) i spowodowane koniecznością dokonania przez właściwych pracowników Spółki odpowiednich ustaleń, aby odpowiedź udzielona Wnioskodawcy była rzetelna i wyczerpująca, a także licznym zakresem obowiązków, jakie spoczywały w tym okresie na tychże pracownikach;”.

Powód, powołując się na art. 75 § 1 w zw. z art. 78 § 1 k.p.a., wniósł o: „dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów w postaci: a. pismo Spółki z dnia 19 grudnia 2019 r. ((...). (...)(...)) wraz z potwierdzeniem odbioru, b. pismo Spółki z dnia 3 stycznia 2019 r. ((...). (...)(...)) wraz z potwierdzeniem odbioru, c. pismo Spółki z dnia 3 stycznia 2019 r. ((...). (...)(...)) wraz z potwierdzeniem obioru, na okoliczność udzielenia przez (...) Sp. z o.o. odpowiedzi na pisma (...), o których mowa w piśmie Organu dat. 5 kwietnia 2019 r., a tym samym na okoliczność realizacji przez Spółkę zapisów art. 30 ust. 1e ustawy o wspieraniu rozwoju (...), a tym samym braku zasadności nałożenia na Spółkę kary pieniężnej;”.

Dnia 2 września 2019 r. Prezes UKE wydał zaskarżoną Decyzję (k. 46- 52 akt adm.).

Powyżej opisany stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o ww. dowody z dokumentów zgromadzonych w trakcie postępowania administracyjnego, których wiarygodność i moc dowodowa nie budziły zastrzeżeń.

Sąd Okręgowy Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie, albowiem zaskarżona Decyzja jest słuszna i ma oparcie w przepisach prawa.

Zgodnie z treścią art. 30 ust. 1e ustawy o wruist przedsiębiorca telekomunikacyjny może zwrócić się do właściciela, użytkownika wieczystego lub zarządcy nieruchomości z wnioskiem o udzielenie mu informacji o:

- 1) danych kontaktowych właściciela kabla telekomunikacyjnego, instalacji telekomunikacyjnej budynku i przyłącza telekomunikacyjnego;
- 2) podmiotach korzystających z punktu styku;
- 3) innych przedsiębiorcach telekomunikacyjnych korzystających z kabla telekomunikacyjnego, instalacji telekomunikacyjnej budynku i przyłącza telekomunikacyjnego;
- 4) numerze księgi wieczystej nieruchomości;
- 5) osobach lub podmiotach uprawnionych do zawarcia umowy w sprawie dostępu, o którym mowa w ust. 1 i 3, wraz z ich adresami do doręczeń.

W myśl zaś art. 30 ust. 1f ustawy o wruist właściciel, użytkownik wieczysty lub zarządca nieruchomości jest obowiązany udzielić przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu informacji, o której mowa w ust. 1e, w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku w tej sprawie.

Ten ostatni przepis wprowadza zatem obowiązek właściciela, użytkownika wieczystego lub zarządcy nieruchomości udzielenia przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu informacji w zakresie oznaczonym w art. 30 ust. 1 e ustawy o wruist w ciągu 14 dni. Przy czym obowiązek ten spoczywa na właścicielu, użytkowniku wieczystym bądź zarządcy

nieruchomości, ale praktycznie w zależności od tego, do którego z nich o informację zwrócił się przedsiębiorca telekomunikacyjny. Jak stanowi bowiem art. 30 ust. 1e ustawy o wruist przedsiębiorca może zwrócić się o określone informacje zarówno do właściciela, czy użytkownika wieczystego bądź zarządcy nieruchomości, jeśli takowy funkcjonuje.

Powód błędnie interpretuje przepis art. 30 ust. 1f ustawy o wruist twierdząc, że w pierwszej kolejności obowiązki podlega właściciel, a w konsekwencji i odpowiedzialności za jego niedopełnienie, gdyż obowiązek ten aktualizuje złożony przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego wniosek, który powinien być skierowany do konkretnego podmiotu, a jak wynika z treści art. 30 ust. 1e ustawy o wruist przedsiębiorca ma prawo wyboru, do którego z wymienionych w tym artykule podmiotów złożyć swój wniosek. Wniosek wyznacza zatem zobowiązanego do odpowiedzi, czyli realizacji obowiązku.

Z materiału dowodowego sprawy wynika natomiast, że operator (...) złożył do powoda- jako zarządcy szeregu nieruchomości- wnioski z 22 i 23 listopada 2018 r. oraz 18 i 19 grudnia 2018 r. o udzielenie informacji, o których mowa w art. 30 ust. 1e ustawy o wruist, a mianowicie o:

- 1) danych kontaktowych właścicieli nieruchomości, a w szczególności informacji o osobach lub podmiotach uprawnionych do zawarcia umowy w sprawie dostępu, wraz z ich adresami do doręczeń;
- 2) numerach ksiąg wieczystych;
- 3) danych kontaktowych właściciela kabla telekomunikacyjnego, instalacji telekomunikacyjnej budynku i przyłącza telekomunikacyjnego;
- 4) podmiotach korzystających z punktów styku;
- 5) innych przedsiębiorcach telekomunikacyjnych korzystających z kabla telekomunikacyjnego, instalacji telekomunikacyjnej budynku i przyłącza telekomunikacyjnego.

Tak więc skoro zgodnie z art. 30 ust. 1f ustawy o wruist zarządca nieruchomości został objęty obowiązkiem udzielenia tych informacji, toteż w przypadku złożenia do niego wskazanych wyżej wniosków powód został nim w rzeczywistości obciążony. Mimo tego, powód nie udzielił (...) odpowiedzi w ustawowym terminie lub też częściowo nie udzielił jej w ogóle, a fakty te są właściwie niesporne. Powód nie przekazał (...) informacji o „danych kontaktowych właściciela kabla telekomunikacyjnego, instalacji telekomunikacyjnej budynku i przyłącza telekomunikacyjnego” w zakresie żadnej z nieruchomości oraz w stosunku do nieruchomości (...) przekazał jedynie numer księgi wieczystej.

W tym miejscu należy zauważyć, że powód zwlekał z podaniem Operatorowi numerów ksiąg wieczystych nieruchomości zarządzanych przez powoda, motywując to ochroną danych osobowych, podczas gdy z przepisu art. 30 ust. 1f w zw. z art. 30 ust. 1e ustawy o wruist **wprost wynika** obowiązek podania tych numerów. Podobnie jeśli chodzi o „dane kontaktowe właściciela kabla telekomunikacyjnego, instalacji telekomunikacyjnej budynku i przyłącza telekomunikacyjnego”, powód ich nie wskazał, w sytuacji gdy ustawa o wruist w art. 30 ust. 1f w zw. z art. 30 ust. 1e bezpośrednio ustanawia taki obowiązek co do danych kontaktowych takiego podmiotu, przez co nie ma znaczenia, czy dane te można odnaleźć w inny dostępny sposób.

Tymczasem niedopełnienie danego obowiązku skutkuje narażeniem się na sankcję administracyjną na gruncie Prawa telekomunikacyjnego. Zaznaczenia przy tym wymaga, że w czasie, kiedy doszło do niewypełnienia przez powoda obowiązku udzielenia informacji, o które zapytywał Operator pismami z 22 i 23 listopada 2018 r. obowiązywał art. 209 ust. 1 pkt 1 PT, stanowiący, że kto nie wypełnia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą lub ustawą z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych lub udziela informacji niepełnych lub nieprawdziwych lub dostarcza dokumenty zawierające informacje niepełne lub nieprawdziwe, podlega karze pieniężnej.

Przepis ten obowiązywał bowiem do 11 grudnia 2018 r., podczas gdy powód miał zgodnie z ustawą o wruist zrealizować obowiązek udzielenia informacji w terminie 14 dni, czyli w odpowiedzi na pisma Operatora z 22 i 23 listopada 2018 r. przekazać ją odpowiednio do 6 i 7 grudnia 2018 r.

Artykuł 209 ust. 1 pkt 1 PT został jednak uchylony ustawą z 10 maja 2018 r. o zmianie ustawy- Prawo telekomunikacyjne i niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz. 1118), która weszła w życie 12 grudnia 2018 r. Tym niemniej ustawodawca nie zdecydował się na depenalizację obwarowanego do tej pory sankcją czynu. W miejsce przepisu art. 209 ust. 1 pkt 1 PT nowelizacja wprowadziła bowiem nowe rozwiązanie w art. 209 ust. 1¹ pkt 1 PT, który brzmi, iż Prezes UKE, jeżeli przemawia za tym charakter lub zakres naruszenia, może nałożyć karę pieniężną na podmiot, który nie wypełnia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą lub ustawą z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych lub udziela informacji niepełnych lub nieprawdziwych, lub dostarcza dokumenty zawierające informacje niepełne lub nieprawdziwe. Przepis ten był zaś aktualny w czasie kiedy doszło do niewypełnienia przez powoda obowiązku udzielenia informacji, o które zapytywał Operator pismami z 18 i 19 grudnia 2018 r.

Podstawę prawną wydania zaskarżonej Decyzji w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej na powoda za naruszenie obowiązków zarządcy wynikających z art. 30 ust. 1f ustawy o wruist, które zaktualizowały się wobec niego w związku z wystosowaniem do niego przez Operatora zarówno pism z 22 i 23 listopada 2018 r. jak i z 18 i 19 grudnia 2018 r., stanowi natomiast art. 209 ust. 1¹ pkt 1 PT. W tym zakresie powód zarzucił, iż przepis ten nie mógł stanowić podstawy nałożenia na niego sankcji karnoadministracyjnych za uchybienia mające miejsce przed datą wejścia w życie znowelizowanego przepisu, czyli przed 12 grudnia 2018 r.

W odniesieniu do powyższego należy podnieść przede wszystkim, że istotnym jest, że regulacja dotycząca obowiązku z art. 30 ust. 1f w zw. z art. 30 ust. 1e ustawy o wruist pozostawała niezmienna zarówno w momencie powstania potrzeby wykonania tego obowiązku przez powoda z racji złożonych wniosków przez Operatora, w okresie naruszeń jakich dopuścił się powód w związku z jego zaniechaniami, a nawet wydania Decyzji. Do zmiany doszło jedynie w aspekcie przepisu dotyczącego nałożenia kary za naruszenie tego obowiązku. W kontekście rozważań, które przepisy należałoby w tej sytuacji zastosować, należy przytoczyć art. 12 ww. ustawy nowelizującej Prawo telekomunikacyjne, który przewiduje, że do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy dotyczących nałożenia przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej kary pieniężnej za naruszenia, o których mowa w art. 209 ust. 1 pkt 1 lub 25 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Postępowanie administracyjne zostało natomiast wszczęte w niniejszej sprawie w dniu 5 kwietnia 2019 r., tak więc po wejściu w życie nowelizacji, stąd nie mógł mieć w tej sprawie zastosowania przepis dotychczasowy art. 209 ust. 1 pkt 1 PT. Nie oznacza to jednak, że czyn powoda pozostaje bezkarny, gdyż jak już wcześniej wspomniano w dalszym ciągu jest penalizowany w art. 209 ust. 1¹ pkt 1 PT, dlatego Prezes UKE oparł się na nim słusznie w Decyzji, stosując ustawę nową wobec wykluczenia przez ustawodawcę a contrario stosowania uprzednich przepisów do naruszeń, co do których postępowanie w przedmiocie nałożenia kary nie zostało jeszcze wszczęte.

Niezależnie od powyższego dodać można, że zastosowanie nowego przepisu art. 209 ust. 1¹ pkt 1 PT, jest względniejsze dla sprawcy, ponieważ ustanawia on fakultatywność nałożenia kary pieniężnej na sprawcę zamiast dotychczasowej obligatoryjności jej nałożenia, a sam powód postulował w odwołaniu, posiłkując się orzecznictwem Sądu Apelacyjnego w Warszawie, iż „sprawa z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej nakładającej karę pieniężną na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego powinna zostać rozpoznana z uwzględnieniem standardów ochrony praw oskarżonego obowiązujących w postępowaniu karnym”. Jednocześnie zauważyć trzeba, że fakt, iż nowy przepis jest względniejszy dla sprawcy przemawia za jego stosowaniem w świetle art. 189c k.p.a, zgodnie z którym jeżeli w czasie wydawania decyzji w sprawie administracyjnej kary pieniężnej obowiązuje ustawa inna niż w czasie naruszenia

prawa, w następstwie którego ma być nałożona kara, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest ona względniejsza dla strony.

Uznając zatem, że Prezes UKE oparł swoją Decyzję na właściwym przepisie prawa, tj. art. 209 ust. 1⁽¹⁾ pkt 1 PT, Sąd nie zgodził się jednocześnie z poglądem powoda, iż (...) nie dysponował legitymacją do występowania w charakterze strony w toku postępowania w przedmiocie wymierzenia mu kary pieniężnej w oparciu o regulację tego przepisu. Wprawdzie art. 209 ust. 1⁽¹⁾ pkt 1 PT stanowi, że karę pieniężną można nałożyć na podmiot, który nie wypełnia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą lub ustawą z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych lub udziela informacji niepełnych lub nieprawdziwych, lub dostarcza dokumenty zawierające informacje niepełne lub nieprawdziwe, ale z treści obowiązku udzielenia informacji określonego w art. 30 ust. 1f w zw. z art. 30 ust. 1e ustawy o wruist wynika konkretnie kto temu obowiązkowi podlega. Jak wskazano już wcześniej obowiązkowi temu podlega właściciel, użytkownik wieczysty lub zarządca nieruchomości, każdy z osobna. Skorelowane jest to bowiem z ustanowieniem przez ustawodawcę w art. 30 ust. 1 ustawy o wruist obowiązku tych wszystkich podmiotów do zapewnienia przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu dostępu do nieruchomości, w tym do budynku oraz punktu styku w celu zapewnienia telekomunikacji w tym budynku, jak też wynikającą z tego regulacją art. 30 ust. 4 ustawy o wruist, że warunki dostępu, o którym mowa w ust. 1 i 3, określa umowa zawarta między przedsiębiorcą telekomunikacyjnym a odpowiednio właścicielem, użytkownikiem wieczystym lub zarządcą nieruchomości, właścicielem kabla telekomunikacyjnego, instalacji telekomunikacyjnej budynku lub przyłącza telekomunikacyjnego. Zawarcie umowy, o którym mowa w zdaniu pierwszym, stanowi czynność zwykłego zarządu. Sąd zważył zatem, że obowiązek tych wszystkich podmiotów jest równorzędny. Analogiczne stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z 9 marca 2021 r. w sprawie o sygn. akt VII AGa 204/19.

Dlatego w myśl art. 209 ust. 1¹ pkt 1 PT kara może zostać nałożona na podmiot, który faktycznie nie zrealizował obowiązku, ponieważ zarządca nie odpowiada subsydiarnie, a właściciel nie odpowiada w pierwszej kolejności, jak twierdzi powód.

W dalszej kolejności, biorąc pod uwagę, że kara pieniężna w myśl art. 209 ust. 1¹ pkt 1 PT jedynie może zostać nałożona na podmiot i to wtedy, gdy przemawia za tym charakter lub zakres naruszenia, Sąd stwierdził, że zasadne było nałożenie kar w stosunku do powoda wobec tego, że powód nie udzielił lub udzielił po terminie informacji, których brak wstrzymuje możliwość dalszych działań Operatora w kierunku podjęcia działalności telekomunikacyjnej na terenie zarządzanym przez powoda. Skala tych naruszeń jest zaś niemała.

W kwestii możliwości odstąpienia od nałożenia kar pieniężnych na powoda należało uwzględnić art. 209 ust. 1a PT, który stanowi, że kara, o której mowa w ust. 1 i 1¹, może zostać nałożona także w przypadku, gdy podmiot zaprzestał naruszania prawa lub naprawił wyrządzoną szkodę, jeżeli Prezes UKE uzna, że przemawiają za tym czas trwania, zakres lub skutki naruszenia. Z przepisu tego wynika, iż mimo popełnienia deliktu administracyjnego sprawca nie może zostać ukarany na podstawie art. 209 ust. 1¹ PT, jeśli zaprzestał naruszania prawa lub naprawił wyrządzoną szkodę, chyba że Prezes UKE uzna, że za ukaraniem przemawiają czas trwania, zakres lub skutki naruszenia. Zatem decyzja odnośnie nałożenia kary pozostawiona jest uznaniu organu, który może ją nałożyć lub nie w przypadku gdy podmiot zaprzestał naruszania prawa lub naprawił wyrządzoną szkodę w zależności od tego czy czas trwania, zakres lub skutki naruszenia będą przemawiały za ukaraniem.

Jak wskazuje się w doktrynie „zmiana wynikająca z dodania ust. 1a polega na wyraźnym dopuszczeniu możliwości odstąpienia przez Prezesa UKE od nałożenia kary z tytułu naruszeń przeszłych oraz w przypadku naprawienia wyrządzonej szkody, jeżeli przemawiają za tym czas trwania, zakres i skutki naruszenia”. [Komentarz do art. 209 PT w: Prawo telekomunikacyjne. Komentarz, prof. dr hab. Stanisław Piątek, wyd. 4, 2019, Legalis]. Oznacza to, że z uwagi na ustanowione w art. 209 ust. 1a PT uprawnienie Prezesa UKE do odstąpienia od wymierzenia kary, dedykowane w przypadku popełnienia deliktu z art. 209 ust. 1⁽¹⁾ PT, nie ma w tym względzie zastosowania wskazywany przez powoda

i pozwanego art. 189f k.p.a. dotyczący odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na gruncie Kodeksu postępowania administracyjnego.

Tym niemniej Sąd podzielił stanowisko pozwanego dotyczące nieskorzystania z dobrodziejstwa instytucji odstąpienia od nałożenia kar na powoda.

Przede wszystkim podkreślenia wymaga, że powód nie zaprzestał naruszania prawa całkowicie, gdyż w stosunku do nieruchomości (...) nie przekazał (...) żadnych danych za wyjątkiem numeru księgi wieczystej oraz w ogóle nie przekazał informacji o „danych kontaktowych właściciela kabla telekomunikacyjnego, instalacji telekomunikacyjnej budynku i przyłącza telekomunikacyjnego” w zakresie żadnej z nieruchomości.

Należy podkreślić, że w sumie chodzi tu o informacje, jak podał pozwany, aż o 35 budynkach. Zapytania zostały skierowane do powoda w ramach 4 wniosków, na które Operator nie otrzymał pełnej odpowiedzi. Przy czym istotnym jest, że powód nie udzielił Operatorowi odpowiedzi w tym zakresie nawet w toku prowadzonego postępowania administracyjnego. Jeśli chodzi zaś o pozostałe informacje, zostały one przekazane po terminie, a było ich niemało. W ocenie Sądu prowadzi to do przekonania o braku przesłanek do odstąpienia od nałożenia na powoda kar pieniężnych.

Przechodząc zatem do wymiaru kar zaznaczenia wymaga, iż ustawodawca określił zasady nakładania kar pieniężnych w art. 210 ust. 1 PT, zgodnie z którym kary pieniężne, o których mowa w art. 209 ust. 1 i 1¹, nakłada Prezes UKE, w drodze decyzji, w wysokości do 3% przychodu ukaranego podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym. W art. 210 ust. 2 PT uregulowano zaś, iż ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes Urzędu uwzględnia zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe.

Sąd w całości podzielił opinię pozwanego odnośnie wysokości nałożonych na powoda kar pieniężnych. Ustalając wysokość kar pieniężnych za naruszenie obowiązków określonych w art. 30 ust. 1f w zw. z art. 30 ust. 1e ustawy o wruist, Prezes UKE uwzględnił wszystkie przesłanki wymienione w art. 210 ust. 2 PT.

Pozwany wziął pod uwagę okoliczność, iż dotychczas powód nie był karany przez Prezesa UKE, co stanowi okoliczność łagodzącą.

Pozwany ocenił również zakres naruszeń przedmiotowych obowiązków informacyjnych, jak i konsekwencje przez nie wywołane. W tej kwestii zwrócenia uwagi wymaga, że powód nie odpowiedział w terminie Operatorowi na żaden z jego 4 wniosków o udzielenie informacji, w tym na żadne pytanie o dane zawarte w tych wnioskach. Jak już wyżej wskazano, w określonym zakresie powód nie odpowiedział w ogóle. Z kolei jeśli chodzi o informacje o:

- 1) danych kontaktowych właścicieli nieruchomości, a w szczególności informacje o osobach lub podmiotach uprawnionych do zawarcia umowy w sprawie dostępu, wraz z ich adresami do doręczeń;
- 2) numerach ksiąg wieczystych;
- 3) podmiotach korzystających z punktów styku;
- 4) innych przedsiębiorcach telekomunikacyjnych korzystających z kabla telekomunikacyjnego, instalacji telekomunikacyjnej budynku i przyłącza telekomunikacyjnego,

to powód w tak znaczącej części, na wniosek Operatora z 22 listopada 2018 r. odpowiedział 18 dni po upływie ustawowego terminu (pismem z 19 grudnia 2018 r. nadanym 24 grudnia 2018 r.), na wniosek Operatora z 23 listopada 2018 r. odpowiedział 17 dni po upływie ustawowego terminu (pismem z 19 grudnia 2018 r. nadanym 24 grudnia 2018 r.), na wniosek Operatora z 18 grudnia 2018 r. odpowiedział 7 dni po upływie ustawowego terminu (pismem z 3 stycznia 2019 r. nadanym 9 stycznia 2019 r.), podobnie na wniosek Operatora z 19 grudnia 2018 r. odpowiedział 7 dni po upływie ustawowego terminu (pismem z 3 stycznia 2019 r. nadanym 9 stycznia 2019 r.).

Zaznaczyć trzeba, że wielość tych informacji, zwłaszcza, że odnosiły się do 35 budynków, nie zwalnia powoda z potrzeby ich terminowego udostępnienia Operatorowi. Powód jako profesjonalny podmiot gospodarczy, zarządca nieruchomości, nie może uchylić się od wykonania obowiązków informacyjnych w oznaczonym czasie z uwagi na obciążenie przekazaniem tych informacji pracowników powoda. Trzeba bowiem mieć baczenie z drugiej strony, że określone dane mają pozwolić na podjęcie, w krótkim czasie, działań komunikacyjnych umożliwiających w dalszej kolejności postępowanie inwestycyjne celem zapewnienia telekomunikacji w budynkach znajdujących się na nieruchomościach, a brak danych informacji utrudnia, czy nawet wstrzymuje realizację tychże inwestycji prowadzących do zapewnienia telekomunikacji w tylu budynkach znajdujących się na nieruchomościach, podczas gdy zapewnienie tego dobra, różnorodnych i konkurencyjnych usług telekomunikacyjnych, jest ważne dla konsumentów. Z tego powodu Operator nie może być zmuszony, wbrew przeświadczeniu powoda, do samodzielnego poszukiwania rzeczonych danych, zwłaszcza, że ustawa gwarantuje ich uzyskanie m.in. od zarządcy.

W kontekście możliwości finansowych powoda wskazać trzeba, że uzyskał on przychód za 2018 r. w wysokości (...) zł. Toteż maksymalna kara, jaką Prezes UKE mógłby nałożyć na powoda, zgodnie z art. 210 ust. 1 PT, wynosiła (...) zł za każde stwierdzone niewywiązanie się z obowiązku, o którym mowa w art. 30 ust. 1f w zw. z art. 30 ust. 1e ustawy o wruist, co stanowi 3 % podstawy wymiaru kary. Powód swojego wniosku o ewentualne obniżenie kar nie motywował zaś złą sytuacją (...) sp. z o.o.

Sąd przyjął więc, że stan faktyczny sprawy uzasadniał ustalenie kar pieniężnych w wysokości określonej w zaskarżonej Decyzji, tj. za nieudzielenie informacji, o których mowa w art. 30 ust. 1e ustawy o wruist zgodnie z terminem określonym w art. 30 ust. 1f ustawy o wruist,

- o które (...) wniosła pismem z 22 listopada 2018 r. w kwocie 12 000 zł,
- o które (...) wniosła pismem z 23 listopada 2018 r. w kwocie 10 000 zł,
- o które (...) wniosła pismem z 18 grudnia 2018 r. w kwocie 3 000 zł,
- o które (...) wniosła pismem z 19 grudnia 2018 r. w kwocie 3 000 zł.

Wysokość kar pozostaje we właściwej proporcji do stwierdzonych naruszeń, dotychczasowej działalności powoda oraz jego możliwości finansowych. Kary te powinny spełnić funkcję represyjną, prewencyjną i wychowawczą, wpływając na zdyscyplinowanie powoda oraz innych przedsiębiorców w należyтым wykonywaniu ich ustawowych obowiązków. Jak zauważył zaś słusznie Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 24 kwietnia 2018 r. o sygn. akt VII AGa 750/18 (Legalis) „Kary wymierzane na podstawie art. 209 i 210 ustawy prawo telekomunikacyjne powinny mieć charakter zarówno represyjny, jak i prewencyjny. Powinny przyczynić się do zapewnienia trwałego zaprzestania w przyszłości naruszania obowiązków nałożonych na przedsiębiorcę. Aby zaś skutecznie zapobiegać próbom pojawienia się w przyszłości sprzecznych z ustawą zachowań, muszą być ustalone w wysokości odczuwalnej dla każdego z przedsiębiorców.”

Sąd stanął zatem na stanowisku, że stan faktyczny sprawy uzasadnia nałożenie kar pieniężnych oraz ustalenie ich wymiaru w wysokości określonej w Decyzji.

W kontekście zarzutów naruszenia procedury administracyjnej Sąd stwierdził, iż nie mogły one odnieść skutku w pierwszoinstancyjnym postępowaniu sądowym, w toku którego powód mógł ponownie podnieść wszelkie twierdzenia i dowody na poparcie swoich racji.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił odwołanie na podstawie art. 479⁶⁴ § 1 k.p.c. wobec braku podstaw do jego uwzględnienia.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Z uwagi na nieuwzględnienie odwołania, powoda należało uznać za stronę, która przegrała proces i zasądzić

od niego na rzecz pozwanego zwrot kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 720,00 zł ustalone w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 265).

Sędzia SO Anna Maria Kowalik